

13 april 2016

Heeft u dat ook ?

Al die beelden van asielzoekers achter hekken. Doet U dat ook denken aan de Holocaust of recentere beelden.

Beelden van mensen die hun stad / dorp verlaten omdat het er niet meer te harden is. De olievat bombardementen die zomaar alles kapot maken wat je lief is. Mensen in angst, die weg gaan omdat dit de enige manier is om uit deze Holocaust te komen. Betalen, lopen. Geld, je kinderen, je vrouw, verkopen om de rest van de familie te redden. Het hopeloze gevoel bij het arriveren op een veilige plek, om teruggestuurd te worden en dan wat? Je plek ligt nog in puin, de boeven die jouw veilige grond beheersen zijn er nog.

Wat is het verschil tussen oorlog voor een heilige zaak en partizanen. Geheiligd omdat je je wijs hebt laten maken dat er nu eenmaal slachtoffers moeten vallen voor de goede zaak. De nabestaanden, die je met het verdriet van een kansrijk leven zou hebben gehad, opzadelt. Veel van ons voelen dat na 70 jaar niet meer in de eerste graad. Meestal is het een vader/grootvader/moeder/grootmoeder/oom/tante van ons.

Waarom komen we dan hierbij bij elkaar?

Herdenken is ook gedenken. Waarom namen ze dat risico ? Om de Willems Orde te verdienen, nee. Dat is een bewijs van verleende moed. Het merendeel van de illegaliteit heeft dit soort beloningen geweigerd. Gewoon omdat ze van mening waren dat ze wat moesten doen of omdat ze de schrikbeelden van een Holocaust voorvoelden.

Nu leven we in een welvarend land, waar we bang worden omdat een vluchteling misschien wel een ietsje pietsje van onze welvaart kan wegnemen.

We kennen beelden genoeg dankzij de moderne media. Zij die hier stierven kenden de beelden niet, maar voorvoelden het gevaar en besloten daar wat tegen te doen.

Hoe te meer is onze opdracht, die de beelden wel kennen, om daar wat tegen te doen. Vooral nu het leed op onze drempel ligt.

Maak ons sterk om te doen wat zij deden die wij hier gedenken. Om de tirannie te verdrijven die ons hart verwond. En met die opdracht te gaan. Elke dag.